

DEBRECENI ÍTÉLŐTÁBLA

Bf.II.604/2017/8.sz.

A Debreceni Ítéltábla, mint másodfokú bíróság Debrecenben, a 2018. január 8. napján megtartott nyilvános ülés alapján meghozta és kihirdette a következő

v é g z é s t:

Az életveszélyt okozó testi sértés büntette és más bűncselekmény miatt és társa ellen indított büntetőügyben a Debrecen i Törvényszék 2017. július 7. napján kihirdetett 9.B.344/2015/123. számú ítéletét a fellebbezéssel érintett I. r. vádlott tekintetében helybenhagyja.

személyazonosító igazolvány száma:

I n d o k o l á s

A törvényszék a rendelkező részben írt ítéletével bűnösnek mondta ki I. r. vádlottat a Büntető Törvénykönyvről szóló 2012. évi C. törvény (a továbbiakban Btk.) 164. § (1) bekezdésében meghatározott és a (8) bekezdés I. fordulata szerint minősülő életveszélyt okozó testi sértés büntetében, II. r. vádlottat a Btk. 164. § (1) bekezdésében meghatározott és a (3) bekezdés szerint minősülő súlyos testi sértés büntetékének kísérletében.

Ezért I. r. vádlottat, mint erőszakos többszörös visszaesőt 6 év fegyházban végrehajtandó szabadságvesztésre és mellékbüntetésül 6 év közügyektől eltiltásra ítélte. Az általa előzetes fogvatartásban töltött időt a kiszabott szabadságvesztés büntetésbe beszámítani rendelte.

Megállapította, hogy feltételes szabadságra nem bocsátható. Ugyanakkor öt 1 rb. a Btk. 164. §-ának (1) bekezdésében meghatározott és a (3) bekezdés szerint minősülő súlyos testi sértés büntetékének vádja alól felmentette.

II. r. vádlottat 8 hónap börtönben végrehajtandó szabadságvesztésre ítélte, melynek végrehajtását 2 évre felfüggesztette.

Rendelkezett az eljárás során lefoglalt bűnjelekről, valamint a felmerült bűnügyi költség viseléséről.

Az ítéletet az ügyész mindkét vádlott vonatkozásában tudomásul vette, I. r. vádlott indokainak és irányultságának megjelölése nélkül élt fellebbezéssel, védője 3 nap gondolkodási időn belül jogorvoslatot nem terjesztett elő.

II. r. vádlott vonatkozásában az ítélet első fokon jogerőre emelkedett.

A I. r. vádlott tekintetében hozott, testi sértés büntettének kísérlete miatt emelt vád alóli felmentésről szóló rendelkezést jogorvoslattel senki nem támadta, ezért annak felülbírálatát a másodfokú bíróság mellőzte.

A Debreceni Fellebbviteli Főügyészség Bf.30/2016/14-II. számú átiratában az elsőfokú ítélet tényállásának kisebb mértékű kiegészítése mellett annak helybenhagyását indítványozta.

A másodfokú bíróság a fellebbezéseket a Büntetőeljárásról szóló 1998. évi XIX. törvény (a továbbiakban: Be.) 361. § (1) bekezdése alapján, nyilvános ülésen bírálta el.

A másodfokú nyilvános ülésen I. r. vádlott védője kifejtette, hogy álláspontja szerint a vádlott bűnössége kétséget kizáróan nem nyert alátámasztást az életveszélyt okozó testi sértés büntette vonatkozásában. Az eljárás során nem sikerült kétséget kizáróan megállapítani, hogy a kialakult verekedés során ki kit, hogyan bántalmazott. Hangsúlyozta, hogy idősebb sértett életveszélyes sérülése és I. r. vádlott cselekménye között nem lehet bebizonyítani az okozati összefüggést. A sértett feltalálási helyét sem lehetett pontosan meghatározni. A nyomozati iratok közt található helyszínrajz ellentmondásokat tükröz a tanúk vonatkozásában. A Berettyóújfalui Rendőrkapitányság Közrendvédelmi Osztálya által készült jelentés ellentétes előadásokat tartalmaz a sértett által elszenvedett sérülés bekövetkezésének módja tekintetében. Elhangzott a helyszínen jelen volt személyek részéről az is, hogy „Ignác” rúgta fejbe az apósát, aki hanyatt esett és beverte a fejét, valamint az is, hogy ütéstől szenvedte el a sérülését. Ezt a bizonytalanságot alátámasztotta a mentők felé történt bejelentés is.

Álláspontja szerint a törvényszéknek ki kellett volna rendelnie szakértőként dr., akinek szakvéleményét a védelem becsatolta az eljárás során. A két szakértő ugyanabból az anyagból teljes mértékben ellentétes következtetésre jutott. Mivel a szakértő kirendelése elmaradt, az ítélet megalapozatlan lett a sérülés bekövetkezése módjának kérdésében.

Becsatolta dr. által készített igazságügyi orvos szakértői véleményt, amely a dr. által készített szakvéleménnyel egyező eredményre jutott. Mivel tehát az elsőfokú bíróság ítélete megalapozatlan, kérte annak hatályon kívül helyezését és az elsőfokú bíróság új eljárásra utasítását.

Az ügyész az írásban tett indítványát fenntartotta. Indítványozta továbbá pontosítani a bűnügyi költségre vonatkozó rendelkezés indokolását.

sértett felszólalásában hangsúlyozta, hogy nem I. r. vádlott volt, aki őt bántalmazta.

I. r. vádlott az utolsó szó jogán tett felszólalásában kifejtette, hogy nem érzi magát bűnösnek, ő nem bántotta a sértettet. Vele nagyon jó viszonyban van.

A bejelentett perorvoslatok folytán az ítélőtábla az elsőfokú bíróság ítéletét és az azt megelőző eljárást a Be. 348. § (1) bekezdése alapján, a Be. 349. § (1) bekezdésében írtaknak megfelelően a fellebbezéssel érintett I. r. vádlott vonatkozásában, teljes terjedelemben felülbírált. A felülbírálat során megállapította, hogy a törvényszék a bizonyítási eljárást igen nagy alapossággal, részletesen, a perrendi szabályok szerint folytatta le.

Nem észlelt az ítélet tábla a Be. 373. § (1) bekezdés II. pontjában felsorolt olyan (un. abszolút) eljárási szabálysértést, amely az ítélet hatályon kívül helyezését indokolná, de egyéb, az ítélet megalapozottságát és az eljárás törvényességét befolyásoló (Be. 375. § (1) bekezdés) eljárási szabálysértés sem valósult meg.

Az elsőfokú bíróság ügyfelderítési kötelezettségének eleget téve nagyrészt helyes tényállást állapított meg, mely csak kisebb részben hiányos a Be. 351. § (2) bekezdés b/ pontja alapján. A részleges megalapozatlanság azonban a másodfokú eljárásban az iratok tartalma alapján orvosolható volt.

Az ítélet tábla a tényállást a Be. 352. § (1) bekezdés a) pontjában írt jogkörében a következők szerint egészíti ki.

I. r. vádlottat a Berettyóújfalui Város Bíróság 1.B.130/2001/11. számú ítéletével, mely a Hajdú-Bihar Megyei Bíróság 11.Bf.1429/2002/4. számú határozatával 2003. február 12. napján emelkedett jogerőre, társtettesként elkövetett garázdaság büntette és társtettesként elkövetett testi sértés büntetnének kísérlete miatt 8 hónap börtönbüntetésre és mellékbüntetésül 1 év közügyektől eltiltásra ítélte. Büntetéséből azt letöltve 2008. február 20. napján szabadult. Elkövetési idő: 2000. július 16.

Az ítéleti tényállás személyi részének kiegészítése a fenti ítélet adataival azért szükséges, mert a jelzett határozat alapozta meg azt, hogy I. r. vádlott a Debreceni Városi Bíróság 64.B.2575/2006/66. számú ügyében különös visszaesőnek minősült, és ez utóbbi ítélettel kiszabott szabadságvesztés büntetésen alapul az, hogy jelen ügyben erőszakos többszörös visszaesőnek tekintendő.

A kiegészítést követően a tényállás teljes mértékben megalapozottá vált, és a Be. 352. § (2) bekezdése alapján ítéletét a másodfokú bíróság arra alapította.

A tényállás akkor megalapozott, ha a bíróság a törvényes vád elbírálása során a perrendi szabályok szerint lefolytatott bizonyítási eljárást követően a vád tárgyává tett eseményeket megalapozatlansági hibáktól mentesen rögzíti. Ilyen megalapozatlansági hiba nem tárható fel az ügyben. Az elsőfokú bíróság ugyanis valamennyi lényeges tényre alapos bizonyítást folytatott. A nem vitásan ellentétes bizonyítási anyag alapján a büntetőjogi felelősség tekintetében lényeges tényeket hiánymentesen, az iratok tartalmának megfelelően rögzítette, s nem vétett hibát akkor sem, amikor a közvetett bizonyítás szabályait szem előtt tartva, egyes kétséget kizáróan bizonyított tényekből további tényekre vont következtetést.

A I. r. vádlottra terhes tényállást megalapozó bizonyítékok megerősítik egymást, az elsőfokú bíróság bizonyítékértékelő tevékenysége mindenben megfelel a formál logika törvényszerűségeinek.

Az eltérő tényállás megállapítására irányuló védelmi fellebbezés lényegében a bizonyítékok értékelésén keresztül támadja a megalapozott tényállást, mely a tényálláshoz kötöttség elvéből kifolyólag eredményre nem vezethetett (Be. 351-352. §). Kiemeli az ítélet tábla, hogy a hatályos perjogi rendszerben ténybírósnak egyértelműen az elsőfokú bíróság minősül. A másodfokú bíróságnak ugyan viszonylag széleskörű revíziós lehetőségei vannak, azonban a tényállás tekintetében a reformáció szűkebb körű. A tényállás módosítására csak megalapozatlanság esetén van lehetőség. Eltérő tényállás megállapítására (a vádlott javára) szintén csak akkor van mód, ha az első fokú ítélet megalapozatlansági hibában szenved. Minden más esetben, tehát ha az okszerűen mérlegelt tényállás megalapozott, a másodfokú bíróság nem mérlegelheti át a bizonyítékokat, és nem változtathat az elsőfokú bíróság által megállapított történeti tényálláson.

Az elsőfokú bíróság az ügy helyes eldöntése szempontjából valamennyi lényeges bizonyítékot megvizsgált, és azokat okszerűen, nagy gondossággal, a logikai szabályai szerint mérlegelte.

Az ítélet indokolásából ugyanis kiderül, hogy a megállapított tényállásban rögzített tényeket mely bizonyítékokra alapította. E tevékenysége a logika szabályainak megfelel, a bizonyítékokat közvetlenül észlelő és értékelő tevékenységét meggyőződése szerint végezte, igazodva a Be. 78. § (3) bekezdésében foglaltakhoz.

Számot adott arról, hogy az id. életveszélyes sérülést okozó bántalmazására vonatkozó ítéleti tényállást a vádlott tagadó vallomásaival és az azt részben alátámasztó személyi bizonyítékokkal szemben miért a nyomozás során tett I. r. vádlottat terhelő vallomása alapította. A bizonyítékok értékelését törvényi kötelezettségének megfelelően magas színvonalon teljesítette, és logikusan mutatott rá, hogy hogyan erősítik e tanú vallomását egyrészt az igazságügyi szakértői vélemény, másrészt a verekedésben érintett két családon kívüli tanúk vallomásai. Nem került el a törvényszék figyelmét az, hogy a védelem által becsatolt orvos szakértői vélemény ellentétes megállapításra jutott a nyomozás során kirendelt és a bírósági tárgyaláson is meghallgatott, dr. igazságügyi szakértő véleményében írtakkal. Ezt az ellentmondást - dr. igazságügyi szakértő szakvéleményét okiratként felhasználva - a dr. szakértő által adott véleményre támaszkodva meggyőző érvekkel oldotta fel.

Számot adott a védelem által előterjesztett bizonyítási indítványok elutasításának indokairól is.

Az elsőfokú bíróság törvényesen vont le következtetést I. r. vádlott bűnösségére, és az id. sérelmére megvalósított cselekmény minősítése is megfelel az anyagi jognak, és összhangban áll a Kúria 3/2013. számú BJE határozatában kifejtettekkel.

A törvényszék hiánytalanul feltárta az irányadó enyhítő és súlyosító körülményeket, és azokat, összevetve a büntetéskiszabás egyéb elveivel, a súlyuknak megfelelően értékelte. A büntetést a céljának szem előtt tartásával úgy kell kiszabni, hogy az igazodjon a bűncselekmény tárgyi súlyához, a bűnösség fokához és az elkövető társadalomra veszélyességéhez is.

A bíróság számára a kiindulópontot a törvény különös részében meghatározott büntetési tételkeret adja meg.

A Btk. 164. §-ának (8) bekezdése szerint az életveszélyt okozó testi sértés büntetése 2 évtől 8 évig terjedő szabadságvesztéssel büntetendő. A Btk. 90. § (2) bekezdése alapján az erőszakos többszörös visszaesővel szemben az erőszakos többszörös visszaesőkénti minősítést megalapozó bűncselekmény büntetési tételének felső határa szabadságvesztés esetén a kétszeresére emelkedik. Ez azt jelenti, hogy I. r. vádlott az életveszélyt okozó testi sértés büntetése miatt 2 évtől 16 évig terjedő szabadságvesztéssel büntetendő. Így a törvényben meghatározott középérték 9 év. Az ettől a büntetési tétel alsó határa felé 3 évvel eltérő tartamú szabadságvesztés büntetés további enyhítésére az ítélőtábla nem látott indokot és lehetőséget.

A kiszabott szabadságvesztés büntetés végrehajtási fokozatára, a közügyektől eltiltás alkalmazására, a vádlott által előzetes fogvatartásban töltött időnek a kiszabott szabadságvesztésbe való beszámítására, a feltételes szabadságra bocsáthatóságára, a lefoglalt dolgokra, valamint a bűnügyi költség viselésére vonatkozó rendelkezések is törvényesek.

A fellebbviteli főügyészség képviselője átiratában és a nyilvános ülésen megjegyezte, hogy az ítéletből nem lehet nyomon követni a kirendelt védő eljárásával felmerült bűnügyi költség megfizetése alóli mentesülés érvényesülését.

Az ítélőtábla megállapította, hogy az elsőfokú bíróság a vádlott részére a 9. sorszámú végzésével személyes költségmentességet engedélyezett.

A Be. 74. § (3) bekezdésének c/ pontja szerint a kirendelt védő díját és költségét az állam viseli, ha a bíróság a terhelt részére költségmentességet engedélyez. Az ügyész indítványozta a felmerült költségek részletezését.

Megállapítható azonban, hogy a vádlott védelmében az eljárás során meghatalmazott védő járt el. A költségmentesség engedélyezése folytán tehát nem került sor a vádlott által megfizetendő büntügyi költség összegének csökkentésére az elsőfokú eljárásban. Sor került azonban erre amiatt, hogy az elsőfokú bíróság I. r. vádlottat 1 rb. testi sértés büntettének kísérlete alól felmentette. Ennek következtében mentesítette őt a büntügyi költség egy részének megfizetése alól, mely rendelkezésnek indokát is adta ítéletében. Ezért a büntügyi költségre vonatkozó rendelkezés indokolásának kiegészítése nem szükséges.

Mindezekre figyelemmel a Debreceni Ítélőtábla az elsőfokú bíróság ítéletét a fellebbezéssel érintett I. r. vádlott vonatkozásában a Be. 371. § (1) bekezdése alkalmazásával helybenhagyta.

Végezetül rögzítette megváltozott személyazonosító igazolványának a számát.

Debrecen, 2018. január 8.

Dr. Elek Balázs sk. a tanács elnöke, Dr. Gömöri Olivér sk. előadó bíró, Dr. Toma Attila sk. bíró

ZÁRADÉK: A Debreceni Törvényszék 9.B.344/2015/123. számú ítélete I. r. vádlott vonatkozásában a másodfokú határozat által jogerőre emelkedett és végrehajtható.

Debrecen, 2018. január 8.

Dr. Elek Balázs sk.
a tanács elnöke

A kiadmány hitelül
tisztviselő